

Його вичислили

Більшість спостерігачів сходять в думці, що ноги в «сирійського проекту» Кремля ростуть із останніх подій на українському Донбасі, де горезвісний путінський проект «Новоросія» наказав довго жити. І Донбас Путлер підпалив, аби за димом пожежі не було видно краденого Криму. Тепер от запалахотило в Сирії, щоб увага світової спільноти перемкнулася на новий театр воєнних дій, де Москва з неабияким захватом розгортає своє бомбардувальне шоу з демонстративним показом вибухів бомб і оголошенням метеозведень для своєї авіації... Усе це для того, аби Захід і насамперед США, якнайшвидше забули про розграбований і зруйнований Донбас.

Путінський режим намагається обілити себе в очах світу, позиціонуючи своє воєнне втручання як боротьбу з тероризмом. Водночас МЗС РФ заявило, що Москва підтримує не персонально Б. Асада, а нібито «державність Сирії».

І бомблять російські літаки далеко не завжди бойовиків ІДІЛ, як стверджує кремлівська пропаганда. Бомбування ведуться з терористичним ухилом, щоб спричинити нову хвилю біженців, які останнім часом нагнали стільки страху на європейських обивателів і ледь не призвели до розколу ЄС.

А щоб решта світу почала поважати диктатора, на додаток до бомбувань завдали ще й удару крилатими ракетами великої дальності. Щоправда, чверть випущених ракет у ціль не влучили, впавши по дорозі чи то в Ірані, чи то в Іраку, а може, і там, і там... Інші, як заведено, «уразили штаби й склади терористів». Якщо вірити російським ЗМІ, уся територія Сирії, не підконтрольна Асаду, складається з самих лише складів і штабів терористів ІДІЛ. Тільки от, дивна справа, серед загиблих від російських бомб і ракет чомусь дедалі більше старих, жінок і дітей. Та й удар цей ракетний, зізнатися, не мав жодної мети, крім пропагандистської: показати, що, мовляв, Росія сильна й ще не те може...

Навіщо потрібен увесь цей ракетний обстріл за півтори тисячі кілометрів, якщо заявлені цілі розташовувалися в межах досяжності російських літаків, що базуються в Сирії?

Прагнучи демонстративно «натиснути» на непокірливу Туреччину, яка дозволяє використовувати свої аеродроми для бомбардувань цілей у Сирії підступним американцям, РФ намагається впливати на Анкару й економічно, й політично. Врешті, ро-

сійські літаки вже почали демонстративно порушувати турецький повітряний простір. Але, здається, кремлівський очільник цього разу загрався, й розколоти Європу йому, за великим рахунком, не вдасться. Не випадково остання заява самого Путлера для ЗМІ була про те, що «операція в Сирії готувалася заздалегідь і давно». До запровадження влітку американських санкцій проти російських нафтових компаній про Сирію якось чутно не було. Але ж експорт нафти наповнює бюджет РФ набагато більше, ніж навіть усім відомий експорт газу, – це близько 40 відсотків проти 17. Тобто нафтовий експорт завдяки санкціям проти РФ уже, як то кажуть, «поставлений на лічильник». Це фактичний вирок «всесвітній бензоколонці».

На тлі масштабної диверсифікації джерел одержання нафти й газу Європа почала поступово відходити від придбання цієї сировини саме в Росії. А тут ще й скасування санкцій проти Ірану. Адже це неспроста й дасть змогу повернути на європейський ринок якіснішу й, головне, дешевшу іранську нафту, до того ж у величезних кількостях. А отже, найближчим часом світова ціна на неї буде, як і раніше, низькою. Бюджет нафтозалежної країни-агресора не наповнюватиметься, армія не переозброюватиметься, й узагалі запал її кримінальних проводирів зменшиться. Усе це лише справа часу, який і тут упевнено працює проти Росії. І остаточно в Кремлі зрозуміли це лише нинішнього літа. Тоді й почали готувати сирійський похід, забувши про терористи Донбасу, за якими до певного часу намагалися ховати крадений український Крим. Не до терористів тут, коли державна скарбниця стрімко порожніє, інвестиції в «обложену фортецю» якось не йдуть, а економіка дихає на ладан. Тут і військо збунтуватися може, якщо його справою не зайняти, до того ж бажано подалі від власних кордонів.

І місце для своєї заморської експедиції Путлер обрав не випадково. Адже саме територією Сирії проходять нафтопроводу, якими колись іранську нафту доставляли на узбережжя Середземного моря, а звідти – у Європу. Більше їх прокласти ніде, це найкоротший маршрут, а отже, й найекономічніший. Можна, звісно, возити нафту танкерами навколо Африки або через Суецький канал... Але перший із цих маршрутів занадто довгий, а другий – ризикований із багатьох причин, включаючи екологічні проблеми. Тож, доки в Сирії стрілятимуть, Кремль розраховує зберегти свої позиції на нафтово-

му ринку. В усякому разі там вважають, що підтримка режиму Б. Асада дасть змогу уповільнити його неминучий крах, а zarazом і максимально відтермінувати вирішення питання про транзит територією Сирії іранської нафти. І заручитися в цьому підтримкою сирійського диктатора, якщо йому пощастить і режим із російською допомогою протримається при владі ще якийсь час, нехай навіть не на всій території. А в разі, коли нафтова труба виявиться на непідконтрольній Асаду території, її можна й розбомбити, якщо це в інтересах Росії. А виходить саме так... Загалом Москва зацікавлена, щоб у Сирії якомога довше стріляли, – це гарантія того, що сирійським маршрутом іранська нафта в Європу не піде.

Водночас із воєнним втручанням у Сирію Кремль розгортає інформаційну атаку проти Саудівської Аравії, Катару, Туреччини й України з обвинуваченнями нібито в підтримці ІДІЛ. Відносини з першими двома країнами в Москві вже давно складні: кризь призму свого чорно-білого погляду на події у світі Кремль підозрює підступних шейхів у антиросійській змові з Вашингтоном і грі на «зниження» нафтового ринку. А зближення України із Саудівською Аравією й розвиток ВТС між цими країнами дратує РФ особливо. Тому вже традиційно слід очікувати нових спроб дискредитації й витіснення України з ринків озброєння на Близькому Сході й у світі загалом. Утім, від Росії нічого доброго й не чекаємо – це наш офіційно визначений у Воєнній доктрині-2015 ворог, до того ж не ймовірний противник, а справжнісінький активний агресор, що вже захопив частину нашої території.

У планах Путіна також створення «своєї» антитерористичної коаліції проти ІДІЛ. Це всупереч тому, що одна коаліція там уже є й діє саме проти ІДІЛ і Асада. Але в Кремлі віддають перевагу своїй. Однак буде вона чи ні, а Росія вже вплуталася у війну. І бомбить сирійські міста.

Залишається звернутися до історії. Свого часу інші диктатори теж вирушали воювати на Близький Схід, в ім'я власних стратегічних інтересів. І Наполеон, і Гітлер намагалися забезпечити собі перемогу в європейській війні завдяки Близькому Сходу. Ми добре знаємо, чим усе це для них завершилося. Саме так буде й цього разу. Не допоможе й показушна «корисність» у боротьбі з тероризмом. Світовий терорист намагається «хамелеонити», мімікрувати, але його вичислили.

РУССКАЯ ЦЕРКОВЬ! ВАШИ СОЛДАТЫ
УБИВАЮТ НЕВИННЫХ ЛЮДЕЙ В СИРИИ, И ВЫ
НАЗЫВАЕТЕ ЭТО "СВЯЩЕННОЙ ВОЙНОЙ"?